

Study Texts
High Holy Days 5768
Rabbi Scott Meltzer
Ohr Shalom Synagogue

I. Being Nourished by the Flowing River

Erev Rosh HaShanah
Wednesday, September 12, 2007

II. In the Image of God

First Morning of Rosh HaShanah
Thursday, September 13, 2007

III. Eating the Fruits

Second Morning of Rosh HaShanah
Friday, September 14, 2007

IV. Staying in the Common Flow

Kol Nidre
Friday, September 21, 2007

V. Fighting to Get Along

Morning of Yom Kippur
Saturday, September 22, 2007

I. Being Nourished by the Flowing River

Erev Rosh HaShanah

Wednesday, September 12, 2007

1. Genesis 2:10

וְנָהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת-הַגָּן:

And a river flows from Eden to water the garden.

2. Midrash Rabbah, Ecclesiastes 7:20

בשעה שברא הקב"ה את אדם הראשון נטלו והחזירו על כל אילני גן עדן ואמר לו ראה מעשי כמה נאים ומשובחין הן וכל מה שבראתי בשבילך בראתי תן דעתך שלא תקלקל ותחריב את עולמי שאם קלקלת אין מי שיתקן אחריך.

When the Holy One, blessed be God, created the first person, God took him and led him round all the trees of the Garden of Eden, and said to him, ' Behold My works, how beautiful and commendable they are! All that I have created, for your sake I created it. Pay heed that you do not corrupt and destroy My universe; for if you corrupt it there is no one to repair it after you.

3. Zohar, I:53b

ויגרש את האדם. א"ר אלעזר. לא ידענא מאן עביד תרוכין למאן. אי קב"ה עבד תרוכין לאדם. אי לא. אבל מלה אתהפיק. ויגרש את. א"ת דייקא. ומאן גרש את. האדם. האדם ודאי גרש את. ובגין דא כתיב וישלחו יי' אַלְקִים מג"ע. אמאי וישלחו. בגין דגרש אדם את כדקאמרן.

AND HE DROVE OUT THE MAN. R. Eleazar said: We naturally suppose that "he" is the subject and "man" the object. The truth is, however, that "man" is the subject and the object is the accusative particle *eth*, so that we render "and the man drove out *eth*". Hence it is written, "And God sent him forth from the Garden of Eden", for the reason that he had divorced *eth*, as we have explained.

II. In the Image of God
First Morning of Rosh HaShanah
Thursday, September 13, 2007

1. Genesis 1:26-28

כו וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בְדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל-הָאָרֶץ וּבְכָל-הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל-הָאָרֶץ: כז וַיִּבְרָא אֱלֹקִים | אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְמֵ אֱלֹקִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: כח וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹקִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹקִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלְאוּ אֶת-הָאָרֶץ וּכְבֹּשׁוּהָ וּרְדּוּ בְּדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל-חַיָּה הָרֹמֶשֶׂת עַל-הָאָרֶץ:

26. And God said, Let us make humanity in our image, after our likeness; and let them have dominion over the fish of the sea, and over the birds of the air, and over the cattle, and over all the earth, and over every creeping thing that creeps upon the earth. 27. So God created man in God's own image, in the image of God created God him; male and female God created them. 28. And God blessed them, and God said to them, Be fruitful, and multiply, and replenish the earth, and subdue it; and have dominion over the fish of the sea, and over the birds of the air, and over every living thing that moves upon the earth.

2. Genesis 2:7-10 & 15-25

ז וַיִּצְרֶה ה' אֱלֹקִים אֶת-הָאָדָם עֹפָר מִן-הָאֲדָמָה וַיִּפְּח בָּאָפִי נְשִׁמַּת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה: ח וַיֹּטֵעַ ה' אֱלֹקִים גֶּן-בְּעֵדֶן מִקֶּדֶם וַיִּשֶׂם שֵׁם אֶת-הָאָדָם אֲשֶׁר יָצָר: ט וַיִּצְמַח ה' אֱלֹקִים מִן-הָאֲדָמָה כָּל-עֵץ נְחֻמֵּד לְמִרְאֵה וְטוֹב לְמֵאֲכָל וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֶּן וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע: י וַיְהִי יָצָא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת-הַגֶּן וּמִשָּׁם יָפְרֹד וְהָיָה לְאֶרֶץ-בְּעֵה רְאשִׁים: ... טו וַיִּקַּח ה' אֱלֹקִים אֶת-הָאָדָם וַיְנַחֲהוּ בְּגוֹ-עֵדֶן לְעִבְדָּה וּלְשִׁמְרָה: טז וַיִּצַּר ה' אֱלֹקִים עַל-הָאָדָם לֵאמֹר מִכָּל עֵץ-הַגֶּן אָכַל תֹּאכַל: יז וּמֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בַיּוֹם אֲכַלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת: יח וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹקִים לֹא-טוֹב הָיִיתָ הָאָדָם לְבַדּוֹ אֶעֱשֶׂה-לּוֹ עֹזֵר כְּנֶגְדּוֹ: יט וַיִּצְרֶה ה' אֱלֹקִים מִן-הָאֲדָמָה כָּל-חַיַּת הַשָּׂדֶה וְאֵת כָּל-עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיָּבֵא אֶל-הָאָדָם לְרְאוֹת מֵהַיִּקְרָא-לּוֹ וְכָל אֲשֶׁר יִקְרָא-לּוֹ הָאָדָם נֶפֶשׁ חַיָּה הוּא שְׁמוֹ: כ וַיִּקְרָא הָאָדָם שְׁמוֹת לְכָל-הַבְּהֵמָה וְלְעוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה וּלְאָדָם לֹא-מָצָא עֹזֵר כְּנֶגְדּוֹ: כא וַיִּפֹּל ה' אֱלֹקִים | תִּרְדָּמָה עַל-הָאָדָם וַיִּישָׁן וַיִּקַּח אֶחָת מִצַּלְעוֹתָיו וַיִּסְגֵר בָּשָׂר תַּחְתָּנָה: כב וַיִּבֶן ה' אֱלֹקִים | אֶת-הַצַּלְעָ אֲשֶׁר-לָקַח מִן-הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיִּבְאֶה אֶל-הָאָדָם: כג וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הִנֵּפֶעַם גַּעַם מַעֲצָמִי וּבָשָׂר מִבְּשָׂרִי לֹא-אֵשֶׁת אֲשֶׁה כִּי מֵאִישׁ לָקַחְתִּי-זֹאת: כד עַל-כֵּן יַעֲזֹב-אִישׁ אֶת-אָבִיו וְאֶת-אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד: כה וַיְהִי שְׁנֵיהֶם עֶרְוִמִים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יָתְבַשְׁשׁוּ:

7. And the Lord God formed man of the dust of the ground, and breathed into his nostrils the breath of life; and man became a living soul. 8. And the Lord God planted a garden eastward in Eden; and there he put the man whom he had formed. 9. And out of the ground made the Lord God every tree to grow that is pleasant to the sight, and good for food; the tree of life also in the midst of the garden, and the tree of knowledge of good and evil. 10. And a river went out from Eden to water the garden; and from there it was divided, and became four rivers . . . 15. And the Lord God took the man, and put him into the garden of Eden to cultivate it and to keep it. 16. And the Lord God commanded the man, saying, Of every tree of the garden you may freely eat; 17. But of the tree of the knowledge of good and evil, you shall not eat of it; for in the day that you eat of it you shall surely die. 18. And the Lord God said, It is not good that the man should be alone; I will make him a help to match him. 19. And out of the ground the Lord God formed every beast of the field, and every bird of the air; and brought them to Adam to see what he would call them; and whatever Adam called every living creature, that was its name. 20. And

Adam gave names to all cattle, and to the bird of the air, and to every beast of the field; but for Adam there was not found a help to match him. 21. And the Lord God made Adam fall into a deep sleep, and he slept; and He took one from his ribs, and closed up the flesh. 22. And the rib, which the Lord God had taken from man, made he a woman, and brought her to the man. 23. And Adam said, This is now bone of my bones, and flesh of my flesh; she shall be called Woman, because she was taken out of Man. 24. Therefore shall a man leave his father and his mother, and shall cleave to his wife; and they shall be one flesh. 25. And they were both naked, the man and his wife, and were not ashamed.

3. Genesis 3:20-24

כַּוְיָקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה כִּי הוּא הָיְתָה אִם כָּל־חַי: כַּאֲשֶׁר ה' אֱלֹקִים לָאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתוּבָה עוֹר וְלִבָּשׁוֹ: כַּב וַיֹּאמֶר | ה' אֱלֹקִים הָן הָאָדָם הָיָה כְּאֶחָד מִמֵּנוּ לְדַעַת טוֹב וְרָע וְעַתָּה | פָּרִישְׁלַח יָדוֹ וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים וְאָכַל וְחַי לְעֹלָם: כַּג וַיִּשְׁלַחֲהוּ ה' אֱלֹקִים מִגֶּן־עֵדֶן לְעַבְדֹת אֶת־הָאָדָמָה אֲשֶׁר לָקַח מִשָּׁם: כַּד וַיִּגְרֶשׁ אֶת־הָאָדָם וַיִּשְׁכַּן מִקְדָּם לְגֶן־עֵדֶן אֶת־הַכְּרִבִּים וְאֵת לַהֲט הַחֲרִיב הַמַּתְהַפֵּקֶת לְשֹׁמֵר אֶת־דְּרָךְ עַץ הַחַיִּים:

20. And Adam called his wife's name Eve; because she was the mother of all living. 21. For Adam and for his wife the Lord God made coats of skins, and clothed them. 22. And the Lord God said, Behold, the man has become like one of us, knowing good and evil; and now, what if he puts forth his hand, and takes also from the tree of life, and eats, and lives forever; 23. And the Lord God sent him out from the garden of Eden, to till the ground from where he was taken. 24. So he drove out the man; and he placed Kerubim at the east of the garden of Eden, and a flaming sword which turned every way, to guard the way of the tree of life.

4. Maimonides, Mishneh Torah, Hilkhoh Yesodei HaTorah, 4:8-10

ח נפש כל בשר היא צורתו שנתן לו האל והדעת היתרה המצויה בנפשו של אדם היא צורת האדם השלם בדעתו, ועל צורה זו נאמר בתורה נעשה אדם בצלמנו כדמותנו כלומר שתהיה לו צורה היודעת ומשגת הדעות שאין להם גולם כמו המלאכים שהם צורה בלא גולם עד שידמה להן, ואינו אומר על צורה זו הניכרת לעינים שהיא הפה והחוטם והלסתות ושאר רושם הגוף שזו תואר שמה, ואינה הנפש המצויה לכל נפש חיה שבה אוכל ושותה ומוליד ומרגיש ומהרהר, אלא הדעה שהיא צורת הנפש ובצורת הנפש הכתוב מדבר בצלמנו כדמותנו, ופעמים רבות תקרא זאת הצורה נפש ורוח, ולפיכך צריך להזהר בשמותן שלא יטעה אדם בהן, וכל שם ושם ילמד מענינו. ט אין צורת הנפש הזאת מחוברת מן היסודות כדי שתפרד להם, ואינה מכח הנשמה עד שתהא צריכה לנשמה כמו שהנשמה צריכה לגוף, אלא מאת ה' מן השמים היא, לפיכך כשיפרד הגולם שהוא מחובר מן היסודות ותאבד הנשמה מפני שאינה מצויה אלא עם הגוף וצריכה לגוף בכל מעשיה לא תכרת הצורה הזאת, לפי שאינה צריכה לנשמה במעשיה, אלא יודעת ומשגת הדעות הפרודות מן הגולמים ויודעת בורא הכל ועומדת לעולם ולעולמי עולמים, הוא שאמר שלמה בחכמתו וישׁוב העפר על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל האֱלֹקִים אשר נתנה.

8. The soul of a living creature is the form given to it by God, and the extra intellect found in a human's soul is the form of a human with whole intellect. Concerning this form the Torah says, "Let us make humanity in our image, after our likeness"; that is to say that humanity will have a form that is capable of understanding ideas without shape, such as angels, who have a form but no shape, so that he will be similar to them. The words, "our image" do not refer to the form

visible to the eye, namely the form which consists of a mouth, nose, jaw and other parts of the body, for this form is called the countenance. It is not a soul which is found in all living creatures that eat, drink, give birth, feel and think, but the intellect, which is in the form of the soul, concerning which Scripture said, "...in our image, after our likeness". This form is very often called the soul and breath. One has to very careful with these names so as not to make a mistake. Each and every name is self-explanatory.

9. This form of life is not made from the elements to be able to get away from them, and is not created with the strength of or for the needs of the soul, as if the soul needs the body, but is created by God, and is from Heaven. Therefore, when a shape which is composed of the four elements divides up, the soul is 'lost', because the soul is found only with a body and needs a body for all its actions, but knows and understands the knowledge which is distinct from the shapes, and knows God, and remains in existence for ever. Solomon, in his wisdom, said, "And the dust returns to the earth as it was, and the spirit returns to God who gave it".

5. Moshe Cordavero, Tomer Devorah, Chap. 1

האדם ראוי שיתדמה לקונו ואז יהיה בסוד הצורה העליונה, צלם ודמות. שאלו ידומה בגופו ולא בפעולות, הרי הוא מכזיב הצורה ויאמרו עליו צורה נאה ומעשים כעורים. שהרי עיקר הצלם והדמות העליון הן פעולותיו, ומה יועיל לו היותו כצורה העליונה, דמות תבנית אבריו, ובפעולות לא יתדמה לקונו?

It is proper for a person to imitate the Creator, resembling God in both likeness and image according to the secret of the Divine Form. Because the chief Divine image and likeness is in deeds, a human resemblance merely in bodily appearance and not in deeds debases that Form. Of the person who resembles the Form in body alone it is said: 'A handsome form whose deeds are ugly.' For what value can there be in man's resemblance to the Divine Form in bodily limbs if his deeds have no resemblance to those of his Creator?

III. Eating the Fruits
Second Morning of Rosh HaShanah
Friday, September 14, 2007

1. Zohar, I:35a

אמאי כתיב ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע. עץ החיים. הא תנינן דמהלך חמש מאה שנין הוה. וכל מימיו דבראשית מתפלגין תחותיו. עץ החיים. במציעות דגנתא ממש. והוא נטיל כל מימיו דבראשית. ומתפלגין תחותיו. דהא ההוא נהר דנגיד ונפיק הוא שריא על ההוא גנתא.

THE TREE OF LIFE ALSO IN THE MIDST OF THE GARDEN, AND THE TREE OF THE KNOWLEDGE OF GOOD AND EVIL. The Tree of Life, according to a tradition, extends over five hundred years' journey, and all the waters of Creation issue from its foot. This tree was in the middle of the Garden, and it collected all the waters of Creation, which afterwards flowed from it in different directions. For the perennially flowing stream rests upon this Garden and enters it.

2. Zohar I:35a

ועץ הדעת טוב ורע. אמאי אקרי הכי. דהא עץ דא לאו איהו באמצעיתא. אבל עץ הדעת טוב ורע מאי הוא. אלא בגין דינקא מתרין סטרין וידע לון. כמאן דיניק מתקא ומרירא.

THE TREE OF GOOD AND EVIL- This tree was not in the middle. It is called by this name because it draws sustenance from two opposite sides, which it distinguishes as clearly as one distinguishes sweet and bitter, and therefore it is called "good and evil".

3. Zohar I:35b

מכל עץ הגן אכל תאכל. דשריא ליה כלא דליכלינהו ביחודא. דהא חזינן אברהם אכל יצחק ויעקב וכל נביאים אכלו וחיו. אבל אילנא דא אילנא דמותא איהו. (כמה דכתיב ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו). מאן דנטיל ליה בלחודוי מיית. דהא סמא דמותא נטיל. (בגין דאיהו מפריש ליה מן חין). ועל דא כי ביום אכלך ממנו מות תמות. בגין דקא פריש נטיעין.

OF ALL THE TREES OF THE GARDEN THOU SHALT SURELY EAT. This means that he was permitted to eat them all together, for, as we see, Abraham ate, Isaac and Jacob ate, and all the prophets ate and remained alive. This tree, however, was a tree of death, in so far that he who ate-it by itself was bound to die, since he took poison. Hence it says, IN THE DAY THAT THOU EATEST THEREOF THOU SHALT SURELY DIE, because thereby he would be separating the shoots.

IV. Staying in the Common Flow

Kol Nidre

Friday, September 21, 2007

1. Esther 3:12-15

יב ויקראו ספרי המלך בחדש הראשון בשלושה עשר יום בו וכתב ככל אשר צוה המן אל אחשדרפני המלך ואלה הפחות אשר | על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונם בשם המלך אחשורש כתב ונחתם בטבעת המלך: יג ונשלחו ספרים בין הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא החדש אדר ושילכם לבוא: יד פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים להיות עתדים ליום הזה: טו הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשיתות והעיר שושן נבוכה:

12. Then were the king's scribes called on the thirteenth day of the first month, and there was written according to all that Haman had commanded to the king's satraps, and to the governors that were over every province, and to the rulers of every people of every province according to its writing, and to every people in their own language; in the name of king Ahasuerus was it written, and sealed with the king's ring. 13. And the letters were sent by couriers to all the king's provinces, to destroy, to kill, and to annihilate all Jews, both young and old, little children and women, in one day, on the thirteenth day of the twelfth month, which is the month Adar, and to plunder their goods. 14. The copy of the decree was given out as a law in every province, to be proclaimed to all the peoples, so that they should be ready for that day. 15. The couriers hurried out by the king's command, and the decree was given in Shushan the capital. And the king and Haman sat down to drink; but the city Shushan was in consternation.

2. Esther 4:1-2

א ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק וזעקה גדלה ומרה: ב ויבוא עד לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק:

1. When Mordecai perceived all that was done, Mordecai tore his clothes, and put on sackcloth with ashes, and went out into the midst of the city, and cried with a loud and a bitter cry; 2. And came before the king's gate; for no one might enter into the king's gate clothed with sackcloth.

3. Esther 4:10-11

י ותאמר אסתח להתד ותצוהו אל מרדכי: יא כל עבדי המלך ועם מדינות המלך יודעים אשר כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך אל החצר הפנימית אשר לא יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב וחה ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום:

10. Again Esther spoke to Hatach, and gave him a command for Mordecai; 11. All the king's servants, and the people of the king's provinces, know, that whoever, whether man or woman, shall come to the king into the inner court, who is not called, there is a law; to put him to death, except such to whom the king shall hold out the golden scepter, that he may live; but I have not been called to come to the king these thirty days.

4. Esther 9:21-22

כא לקיטם עליהם להיות עשירים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר בו בכל שנה ושנה: כב כלימים אשר נחו בהם היהודים מאויביהם והחדש אשר נהפך להם מגונן לשמחה ומאבל ליום טוב לעשות אותם ימל משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים:

21. To establish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, 22. Like the days when the Jews rested from their enemies, and the month which was turned to them from sorrow to joy, and from mourning to a holiday; that they should make them days of feasting and joy, and of sending portions one to another, and gifts to the poor.

5. Esther 10:3

ג פי | מרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול היהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל ירעהו:
3. For Mordecai the Jew was next to king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted by the multitude of his brothers, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

6. Babylonian Talmud, Shabbat 33b

אזלו טשו במערתא. איתרחיש ניסא איברי להו חרובא ועינא דמיא. והו משלחי מנייהו, והו יתבי עד צוארייהו בחלא, כולי יומא גרסי, בעידן צלויי לבשו מיכסו ומצלו, והדר משלחי מנייהו כי היכי דלא ליבלו. איתבו תריסר שני במערתא. אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא, אמר: מאן לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גזרתיה? נפקו. חזו אינשי דקא כרבי וזרעי, אמר: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה כל מקום שנותנין עיניהן - מיד נשרף. יצתה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם? חזרו למערתכם הדור אזול. איתבו תריסר ירחי שתא. אמר: משפט רשעים בגיהנם - שנים עשר חדש. יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם נפקו, כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר - הוה מסי רבי שמעון. אמר לו: בני, די לעולם אני ואתה. בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא, ורהיט בין השמשות. אמרו ליה: הני למה לך? - אמר להו: לכבוד שבת. - ותיסגי לך בחד? - חד כנגד זכור, וחד כנגד שמור. - אמר ליה לבריה: חזי כמה חביבין מצות על ישראל יתיב דעתייהו.

So they went and hid in a cave. A miracle occurred and a carob-tree and a water well were created for them. They would strip their garments and sit up to their necks in sand. The whole day they studied; when it was time for prayers they robed, covered themselves, prayed, and then put off their garments again, so that they should not wear out. Thus they dwelt twelve years in the cave. Then Elijah came and stood at the entrance to the cave and exclaimed, Who will inform the son of Yohai that the emperor is dead and his decree annulled? So they emerged. Seeing a man ploughing and sowing, they exclaimed, 'They forsake life eternal and engage in life temporal!' Whatever they cast their eyes upon was immediately burnt up. Thereupon a Heavenly Echo came forth and cried out, 'Have ye emerged to destroy My world: Return to your cave!' So they returned and dwelt there twelve months, saying, 'The punishment of the wicked in Gehenna is [limited to] twelve months.' A Heavenly Echo then came forth and said, 'Go forth from your cave!' Thus; they issued: wherever R. Eleazar wounded, R. Simeon healed. Said he to him, 'My son! You and I are sufficient for the world.' On the eve of the Sabbath before sunset they saw an old man holding two bundles of myrtle and running at twilight. What are these for?' they asked him. 'They are in honour of the Sabbath,' he replied. 'But one should suffice you'?-One is for 'Remember' and one for 'Observe.' Said he to his son, 'See how precious are the commandments to Israel.' Then their minds were calmed.

V. Fighting to Get Along
Morning of Yom Kippur
Saturday, September 22, 2007

1. Babylonian Talmud, Eiruvim 13b

אמר רבי אבא אמר שמואל: שלש שנים נחלקו בית שמאי ובית הלל, הללו אומרים הלכה כמותנו והללו אומרים הלכה כמותנו. יצאה בת קול ואמרה: אלו ואלו דברי אלקים חיים הן, והלכה כבית הלל. וכי מאחר שאלו ואלו דברי אלקים חיים מפני מה זכו בית הלל לקבוע הלכה כמותן - מפני שנוחין ועלובין היו, ושונין דבריהן ודברי בית שמאי. ולא עוד אלא שמקדימין דברי בית שמאי לדבריהן.

R. Abba stated in the name of Samuel: For three years there was a dispute between Beth Shammai and Beth Hillel, the former asserting, 'The halachah is in agreement with our views' and the latter contending, 'The halachah is in agreement with our views'. Then a bath kol issued announcing, '[The utterances of] both are the words of the living God, but the halachah is in agreement with the rulings of Beth Hillel'. Since, however, both are the words of the living God' what was it that entitled Beth Hillel to have the halachah fixed in agreement with their rulings? Because they were kindly and modest, they studied their own rulings and those of Beth Shammai, and were even so [humble] as to mention the actions of Beth Shammai before theirs.

2. Babylonian Talmud, Eiruvim 13b

תנו רבנן: שתי שנים ומחצה נחלקו בית שמאי ובית הלל, הללו אומרים: נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, והללו אומרים: נוח לו לאדם שנברא יותר משלא נברא. נמנו ונמרו: נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, עכשיו שנברא - יפשפש במעשיו. ואמרי לה: ימשמש במעשיו.

Our Rabbis taught: For two and a half years were Beth Shammai and Beth Hillel in dispute, the former asserting that it were better for man not to have been created than to have been created, and the latter maintaining that it is better for man to have been created than not to have been created. They finally took a vote and decided that it were better for man not to have been created than to have been created, but now that he has been created, let him investigate his past deeds or, as others say, let him examine his future actions.

3. Mishnah - Yevamot 1:4

אע"פ שאלו אוסרים ואלו מתירין, אלו פוסלין ואלו מכשירין, לא נמנעו בית שמאי מלישא נשים מבית הלל, ולא בית הלל מבית שמאי.

Though these forbade what the others permitted, and these regarded as ineligible what the others declared eligible, Beit Shammai nevertheless, did not refrain from marrying women from Beit Hillel, nor did Beit Hillel from Beit Shammai.

4. Mishnah - Baba Metziah 1:1 (first Mishnah traditionally learned by a young person)

שנים אוחזין במלית, זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה, זה אומר בלה שלי וזה אומר בלה שלי, זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, ויחלקו.

Two hold a garment. One of them says: 'I found it;' and the other says: 'I found it.' One of them says: 'It's all mine;' and the other says: 'It's all mine.' Then the one shall swear that his share in it is not less than half, and the other shall swear that his share in it is not less than half, it shall then be divided between them.

Additional Texts for Reflection

1. Babylonian Talmud, Menachot 29b

אמר רב יהודה אמר רב: בשעה שעלה משה למרום, מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות, אמר לפניו: רבש"ע, מי מעכב על ידך? אמר לו: אדם אחד יש שעתידי להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו, שעתידי לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות. אמר לפניו: רבש"ע, הראהו לי, אמר לו: חזור לאחורך. הלך וישב בסוף שמונה שורות, ולא היה יודע מה הן אומרים, תשש כהו כיון שהגיע לדבר אחד, אמרו לו תלמידיו: רבי, מנין לך? אמר להן: הלכה למשה מסיני, נתיישבה דעתו. חזר ובא לפני הקב"ה, אמר לפניו: רבוננו של עולם, יש לך אדם כזה ואתה נותן תורה ע"י? אמר לו: שתוק, כך עלה במחשבה לפני. אמר לפניו: רבוננו של עולם, הראיתני תורתו, הראני שכרו, אמר לו: חזור [לאחורך]. חזר לאחוריו, ראה ששוקלין בשרו במקולין, אמר לפניו: רבש"ע, זו תורה וזו שכרה? א"ל: שתוק, כך עלה במחשבה לפני.

Rab Judah said in the name of Rab, When Moses ascended on high he found the Holy One, blessed be God, engaged in affixing coronets to the letters. Said Moses, 'Lord of the Universe, Who stays Thy hand?' God answered, 'There will arise a man, at the end of many generations, Akiba b. Joseph by name, who will expound upon each tittle heaps and heaps of laws'. 'Lord of the Universe', said Moses; 'permit me to see him'. God replied, 'Turn thee round'. Moses went and sat down behind eight rows [and listened to the discourses upon the law]. Not being able to follow their arguments he was ill at ease, but when they came to a certain subject and the disciples said to the master 'Whence do you know it?' and the latter replied 'It is a law given unto Moses at Sinai' he was comforted. Thereupon he returned to the Holy One, blessed be God, and said, 'Lord of the Universe, Thou hast such a man and Thou givest the Torah by me!' God replied, 'Be silent, for such is My decree'. Then said Moses, 'Lord of the Universe, Thou hast shown me his Torah, show me his reward'. 'Turn thee round', God said; and Moses turned round and saw them weighing out his flesh at the market-stalls. 'Lord of the Universe', cried Moses, 'such Torah, and such a reward!' God replied, 'Be silent, for such is My decree'.

2. Babylonian Talmud, Baba Metzia 59b

תנא: באותו היום השיב רבי אליעזר כל תשובות שבעולם ולא קיבלו הימנו. אמר להם: אם הלכה כמותי - הרוב זה יוכיח. נעקר חרוב ממקומו מאה אמה, ואמרי לה: ארבע מאות אמה: אמרו לו: אין מביאין ראייה מן החרוב. חזר ואמר להם: אם הלכה כמותי - אמת המים יוכיחו. חזרו אמת המים לאחוריהם. אמרו לו: אין מביאין ראייה מאמת המים. חזר ואמר להם: אם הלכה כמותי - כותלי בית המדרש יוכיחו. הטו כותלי בית המדרש ליפול. גער בהם רבי יהושע, אמר להם: אם תלמידי חכמים מנצחים זה את זה בהלכה - אתם מה טיבכם? לא נפלו מפני כבודו של רבי יהושע, ולא זקפו מפני כבודו של רבי אליעזר, ועדין מטיין ועומדין. חזר ואמר להם: אם הלכה כמותי - מן השמים יוכיחו. יצאתה בת קול ואמרה: מה לכם אצל רבי אליעזר שהלכה כמותו בכל מקום עמד רבי יהושע על רגליו ואמר: לא בשמים היא. - מאי (דברים ל') לא בשמים היא? - אמר רבי ירמיה: שכבר נתנה תורה מהר סיני, אין אנו משגיחין בבת קול, שכבר כתבת בהר סיני בתורה (שמות כ"ג) אחרי רבים להטת. - אשכחיה רבי נתן לאלהיו, אמר ליה: מאי עביד קודשא בריך הוא בההיא שעתא? - אמר ליה: קא חיך ואמר נצחוני בני, נצחוני בני. אמרו: אותו היום הביאו כל מהרות שטיהר רבי אליעזר ושרפום באש, ונמנו עליו וברכוהו. ואמרו: מי ילך ויודיעו? - אמר להם רבי עקיבא: אני אלך, שמא ילך אדם שאינו הגון ויודיעו, ונמצא מחריב את כל העולם כולו. מה עשה רבי עקיבא? לבש שחורים, ונתעמף שחורים, וישב לפניו בריחוק ארבע אמות. - אמר לו רבי אליעזר: עקיבא, מה יום מיומים? - אמר לו: רבי, כמדומה לי שחבירים בדילים ממך. - אף הוא קרע בגדיו וחלץ מנעליו, ונשמט וישב על גבי קרקע. זלגו עיניו דמעות, לקה העולם שלישי בזיתים, ושלישי בחטים, ושלישי בשעורים. ויש אומרים: אף בצק שבידי אשה טפת. תנא: אך גדול היה באותו היום, שבכל מקום שנתן בו עיניו רבי אליעזר נשרף. ואף רבן גמליאל היה בא בספינה, עמד עליו נחשול לטבעו. אמר: כמדומה לי שאין זה אלא בשביל רבי אליעזר בן הורקנוס. עמד על רגליו ואמר: רבנו של עולם, גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי, ולא לכבוד בית אבא עשיתי, אלא לכבודך, שלא ירבו מחלוקות בישראל. נח הים מזעפנו. - אימא שלום דביתיהו דרבי אליעזר אחתיהו דרבן גמליאל הוא: מההוא מעשה ואילך לא הוה שבקה ליה לרבי אליעזר למיפל על אפיה. ההוא יומא ריש ירחא הוה, ואיחלף לה בין מלא לחסר. איכא דאמרי: אתא עניא וקאי אבבא, אפיקא ליה ריפתא. אשכחתיא דנפל על אנפיה, אמרה ליה: קום, קטלית לאחי. אדהכי נפק שיפורא מבית רבן גמליאל דשכיב. אמר לה: מנא ידעת? אמרה ליה: כך מקובלני מבית אבי אבא: כל השערים ננעלים חוץ משערי אונאה.

On that day R. Eliezer brought forward every imaginable argument, but they did not accept them. Said he to them: 'If the halachah agrees with me, let this carob-tree prove it!' Thereupon the carob-tree was torn a hundred cubits out of its place — others affirm, four hundred cubits. 'No proof can be brought from a carob-tree,' they retorted. Again he said to them: 'If the halachah agrees with me, let the stream of water prove it!' Whereupon the stream of water flowed backwards — 'No proof can be brought from a stream of water,' they rejoined. Again he urged: 'If the halachah agrees with me, let the walls of the schoolhouse prove it,' whereupon the walls inclined to fall. But R. Joshua rebuked them, saying: 'When scholars are engaged in a halachic dispute, what have ye to interfere?' Hence they did not fall, in honour of R. Joshua, nor did they resume the upright, in honour of R. Eliezer; and they are still standing thus inclined. Again he said to them: 'If the halachah agrees with me, let it be proved from Heaven!' Whereupon a Heavenly Voice cried out: 'Why do ye dispute with R. Eliezer, seeing that in all matters the halachah agrees with him!' But R. Joshua arose and exclaimed: 'It is not in heaven.' What did he mean by this? — Said R. Jeremiah: That the Torah had already been given at Mount Sinai; we pay no attention to a Heavenly Voice, because Thou hast long since written in the Torah at Mount Sinai, After the majority must one incline.

R. Nathan met Elijah and asked him: What did the Holy One, Blessed be He, do in that hour? — He laughed [with joy], he replied, saying, ‘My sons have defeated Me, My sons have defeated Me.’ It was said: On that day all objects which R. Eliezer had declared clean were brought and burnt in fire. Then they took a vote and excommunicated him. Said they, ‘Who shall go and inform him?’ ‘I will go,’ answered R. Akiba, ‘lest an unsuitable person go and inform him, and thus destroy the whole world.’ What did R. Akiba do? He donned black garments and wrapped himself in black, and sat at a distance of four cubits from him. ‘Akiba,’ said R. Eliezer to him, ‘what has particularly happened to-day?’ ‘Master,’ he replied, ‘it appears to me that thy companions hold aloof from thee.’ Thereupon he too rent his garments, put off his shoes, removed [his seat] and sat on the earth, whilst tears streamed from his eyes. The world was then smitten: a third of the olive crop, a third of the wheat, and a third of the barley crop. Some say, the dough in women's hands swelled up.

A Tanna taught: Great was the calamity that befell that day, for everything at which R. Eliezer cast his eyes was burned up. R. Gamliel too was travelling in a ship, when a huge wave arose to drown him. ‘It appears to me,’ he reflected, ‘that this is on account of none other but R. Eliezer b. Hyrcanus.’ Thereupon he arose and exclaimed, ‘Sovereign of the Universe! Thou knowest full well that I have not acted for my honor, nor for the honor of my paternal house, but for Thine, so that strife may not multiply in Israel! ‘At that the raging sea subsided.

Ima Shalom was R. Eliezer's wife, and sister to R. Gamliel. From the time of this incident onwards she did not permit him to fall upon his face. Now a certain day happened to be New Moon, but she mistook a full month for a defective one. Others say, a poor man came and stood at the door, and she took out some bread to him. [On her return] she found him fallen on his face. ‘Arise,’ she cried out to him, ‘thou hast slain my brother.’ In the meanwhile an announcement was made from the house of Rabban Gamliel that he had died. ‘Whence dost thou know it?’ he questioned her. ‘I have this tradition from my father's house: All gates are locked, excepting the gates of wounded feelings.’